

Στὸ θέατρο τῆς «Κυδέλης» εἶχαμε γιὰ μιὰ βρα-
διὰ τρία πρωτότυπα «δραμάτια» σὲ μιὰ πράξη τὸ
καθένα. Τό: «Κοντὰ στὴ φωτιά» τοῦ κ. Μιλτιάδη
Λιδωρίκη, ἐρασιτέχνη τῆς ἐλαφρῆς φιλολογίας, πο-
λιτειολόγου, βουλευτῆ καὶ φίλου τῆς ἐφημεριδογρα-
φικῆς δόξας τῆς «Ἐστίας», τό: «Τὴν τελευταία
στιγμὴ» τοῦ ἴδιου, καὶ τό: «Αἱ ἀντίπαλοι» τῆς κυ-
ρίας Ἀργ. Σακελλαρίου, θεατρικῆς λογίας ἀπὸ τρία
χρόνια καὶ δῶθε, μὲ κάθε χρόνο ἔργο καὶ γροθιά
κατὰ τῆς παγκόσμιας θεατρικῆς τέχνης καὶ τῆς δι-
κῆς μας δυστυχησμένης ρωμαϊκῆς γλώσσας.

Καὶ τὰ τρία εἶτανε τῆς σχολῆς τῶ «λεπτῶν»
ἔργων. Ξεχώριζε μονάχα ἡ τελευταία σκηνὴ τοῦ
«δραματίου» τῆς κ. Α. Σακελλαρίου ποὺ ἔπεφτε σὲ
χοντροκοπιὰ μιᾶς τόσο ἀνάποδης ἔσο καὶ κωμικῆς
ξωφρενικῆς λύσης. Κι ἄλλοτε γράψαμε πῶς οἱ περ-
σότερο ἀπὸ τοὺς θεατρογράφους μας, μὴν ἔχοντας
τίποτα τὸ οὐσιαστικὸ νὰ μᾶς παρουσιάσουν, μᾶς
φουρνίζουνε σκηνές ἀδιάφορου κι ἀψυχολόγητου διά-
λογου ὅπου γίνεται λόγος γιὰ κάθε ἄλλο ζήτημα
ἔξω ἀπὸ κεῖνο τῆς ὑπόθεσης τοῦ ἔργου. Ἐο παρα-
γινόμισμα τοῦτο μαζί μὲ τὴν ἔλλειψη κάθε δράσης
καὶ γοργότητος, παίρνει τὸ σημάδι τοῦ «λεπτοῦ»,
σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψη τῆς «λεπτότητος» ποὺ
ἔχει ἡ κοινωνία μας, ἔτσι χαρακτηρίζοντας ὅτι
ψεύτικο, φτιασιδωμένο, φαινομενικόν, ἀνάβαθο, ἄψυχο,
ἄχαρο καὶ ἄζωο κλείνει ἡ περικυκλωσιὰ μας ἡ κοι-
νωνική. Μὲ τέτοιον τρόπο ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ συγκα-
τάραξη κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν μπερντέ τοῦ «λε-
πτοῦ», πράμα ποὺ εἶνε φυσικὸ νὰ γίνεται ὅπου δὲν
ὑπάρχει ἰδέα λαγαρισμένη καὶ γενικώτερη γιὰ τὰ
πνευματικὰ ζητήματα ποὺ συγκινοῦνε σὲ κάθε τους
ἐκδήλωση τὸ ἀληθινὰ εὐγενικώτερο καὶ ἄδολο μέ-
ρος κάθε καλλιεργημένης κοινωνίας.